

572
1957

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՆՈՎՍԿԻ ԿՈՆՍՏՐԱԿՏԻ ՎԵՐՄԱՆԱԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

№ 6

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ ԿՈՄՍՏԻՆՈՎՍԿԻ ԿՈՆՍՏՐԱԿՏԻ ՎԵՐՄԱՆԱԿԱՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ՌՈՍՏԱՆ
1957

დაფხულა

„სამი მოგზაური“

კრელი უვავილის
 ზღვაში ჩაფლული
 გვიხმობს, გვეძახის
 კარში ზაფხული.
 მშვიდობით, სკოლავ,
 მშვიდობით, სახლო,
 მშვიდობით, ჩვენო
 საბავშვო ბალო!
 მიგვაფრენს ავტო,
 მიქრიან გზები.
 მწიფეა თუთა,
 მწიფეა ბლები.
 ვხედავ წყაროსთან
 ქალებს კოკიანს...
 შეძახის ჩიტი
 „ბიჭო-გოგიას“-
 ჩხრიალებს ღელე,
 შრიალებს უანა,

მწვანე კარები
 სერი-სერი დგანან.
 რა ლამაზია
 სამშობლო ჩვენი,
 ელსა და მინდორს
 მოვირბენ ღებნით.
 ვეწვევი სათიბს,
 ვეწვევი სამკალს,
 პაპას მუხებთან
 ჩაუფრან სამხარს!
 მიგვაფრენს ავტო,
 მიქრიან გზები.
 მწიფეა თუთა,
 მწიფეა ბლები.
 და მწვანე ფოთლის
 ზღვაში ჩაფლული
 გვეძახის, გვიხმობს
 კარში ზაფხული.

მარგალიტა ლაბინძა

ა ლ ა ვ ა ნ ი

ნალი მძროპირიძე

7269

— აბა, ბიჭებო, აიშალეთ, გიგლა მო-
ლის!—დაიყვირა ვილაცამ და მახლობელ
ეზოში ლობიდან ფაცხაფუცხით გადახტა.
სხვებიც აქეთ-იქით გაიფანტნენ.

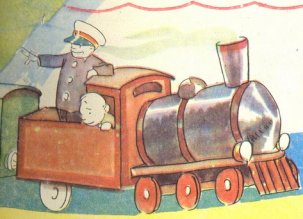
გიგლა ყიფინით მოქროდა სერიდან.
აი, ერთ პატარა ბიუს დაეწია, სარმა გა-
მოსდო, მიწაზე გააგორა, მეორეს ხელი
ჰკრა და იქვე წულის გუბეში გადააკოტ-
რილა. პატარა კაკო კი ჯიუტად გა-
ჩერებულიყო და გიგლას მოღუშული
გასცქეროდა.

— ვერა ხედავ, ფალავანი მოვედი,
როგორ არ გეშინია!...—ჰყიოდა გიგლა
და კაკოს ეჯაჯგურებოდა.

— დამეხსენ, შენს ტოლებთან გამო-
იჩინე თავი, პატარებს რას გვერჩი!—გა-
ცხარებით ამბობდა კაკო.

გიგლამ კაკოს მკლავში ხელი ჩაავლო,
რამდენიმეჯერ მძლავრად შემოატრიალა
თავის გარშემო და მერე ხელი გაუშვა.
კაკო წაიქცა.

— დამაცადე, ჯერ გავიზარდო... არ

შეგარჩენ! — ბუზლუნებდა
კაკო, თან ტირილი ვრეო-
და. გიგლას აღარაფერი ეს-
მოდა, ის უკვე შარაზე
მიქროდა. ლაფში ამოვან-
გლულ ბიქს სრემლები
ლაპალუპით ჩამოსდიოდა.

— ჩვენზე დიდი რომ
არის, იმიტომ უნდა გვცე-
მოს? — ამბობდა კაკო.

— აბა, იმასთან რას გაა-
წყობ, უფრო ღონიერია, —
ჩიოდა მეორე ბიჭი.

— სამაგიეროდ ჩვენ ბევრ-
ნი ვართ, ყველამ ერთად
თითო მუშტი რომ ვუ-
თავაზოთ, ისიც ეყოფა, —
თქვა კაკომ.

— მართალია, სწორია! —
აყვირდნენ სხვებიც.

— მაშ, მომყევით! —
წამოიძახა კაკომ და გიგლას
დაედევნა. ბიჭებიც ყიყი-
ნით მიჰყვნენ.

გიგლა ორღობეში ამაყად მიაბი-
ჯებდა, ცა ქულად არ მიაჩნდა და დედა-
მიწა — ქალამნად. უეცრად მოპირდაპირე
მხრიდან ორი უცნობი ბიჭი გამოჩნდა.

— ჰეი, ვინა ხართ, სად მიდისხართ? —
გადაუღა წინ გიგლა.

— შენ რა გეკითხება, გზა მოგვეცი, —
მშვილად მიუგო ერთმა.

— არ გვაგატარებთ! — აუხირდა გიგლა
და დააყოლა: — რას მელიდგულეები, შენ
იცი, მე ვინა ვარ? ფალავანი გაგეგონია?..
მე ყველას ვერევი, მე...

მაგრამ სიტყვის დასრულებაც ვერ მოასწრო, რომ ერთმა ბიჭმა საყელოში ხელი ჩაავლო და ლობეს ვააკრა, მეორემ მუშტები მოამზადა და მამლა-

— გამიშვით... მეც ისე... დამხესენით... ამ დროს ორლობეში პატარა ბიჭების მთელი რაზმი გამოჩნდა. წინ კაკო მოუძლოდა.

— ბიჭებო, შეხეთ, გიგლა რა დღე-შია!.. — თქვა კაკომ და შორიახლოს შეჩერდა.
— ორნი ერთს დასევიან!

— მოდი, ვუშველოთ! — მოულოდნელად დაიცივრა კაკომ და მოჩხუბრებისკენ გაიწია.

— ვუშველოთ! — შესძახეს ბიჭებმა ერთხმად და ყიჟინით ეცნენ უცნობებს. უცხო ბიჭებს შეეშინდათ, ეკლიან ლობეზე ისკუბეს, რუსი ფესსაძმლებიანად გატოპეს და თავიანთ სოფლისაკენ გაპქუსლეს.

ფალავანი კი ლობის ძირას იღვა და მუშტებით ცრემლებს იწმენდა.

ამ შემთხვევის შემდეგ გიგლას თუ ვინმე ჰკითხავდა: „— ფალავანო, როგორა ხარო?“ — გიგლა მაშინვე მიახლიდა: მე ფალავანს კი არა გიგლას შეძახიანო.

ყინწასავით კისერი წამოიგრძელა. გიგლამ დაატყო, რომ საქმე ცუდად წაუვიდოდა და უცებ მოიბუზა:

გ ა თ ე ვ ზ ე ა შ ე

გივი ძნალაძე

ნახატი გ. ბალოაშინსა

მზია იხეებს სახლისაკენ
მიდენიდა ლელიდან.
მიდიოდა. მიჰყევბოდა
ხალისით და მღერითა.
მზიანი დღე იცინოდა.
ბიბინებდა მდელო და
ლელე ისე მიდიოდა. —
თითქოს ლელეც მღეროდა.
მზიამ ქვებზე გახტომისას

თვალი მოჰკრა ანაზღად:
ბრტყელი ქვის ქვეშ ერთი
ლორჯო

შესრიალდა ლამაზად.
მზიამ იმ ქვას მგორე ქვა
ზედ დაადო ნიშნადა.
მიატოვა იხვები და
მიირბინა ჭიშკართან.
გადააელო ეზოს თვალი
და ხმამაღლა გასძახა:

— დიდი თევზი მეგულება,
ზურა, ბიჭო, სადა ხარ! —
ზურა დისკენ გამოიქცა:
— აქ ვარ, მზია, რა იყო?
— დიდი თევზი მეგულება! —
იმეორებს დაიყო.
ლელის პირას ჩაირბინეს;
მზიამ ის ქვა აჩვენა.
ბრტყელი ქვის ქვეშ

ზურამ ფრთხილად
შეაპარა მარჯვენა.
როგორც იქნა — დაიჭირა.
ლორჯო იყო ნამდვილი.
ქვიდან თევზის გამოყვანა
არ ყოფილა ადვილი...

— თევზი! თევზი! — ყვირის მზია,
თან თვალების არ სჯერა;
ხუმრობა ხომ არ გგონიათ
წყალში თევზის დაჭერა!

ძილის საათი

ჯთამიან ხაჩიაშვილი

ნახატი ბ. ბალოქანიანი

ბევრს ეცადა ნინო მასწავლებელი, მაგრამ ძილის საათებში ივერი ვერ დააძინა. ბაღიშხედაც არ მისდებდა თავს; ხან საწოლზე იჯდა და დათვის ბეღით ბურტყუნებდა, ხან კი საწოლქვეშ შეძვრებოდა და თავს ამოჰყოფდა სხვის საწოლთან.

მთელ საბავშვო ბაღში სირუშეა. ხმაური მარტო იქიდან ისმის, სადაც ივერის საწოლი დგას.

- ივერი, რატომ არ იძინებ?
- არ მეძინება.
- შენ თუ არ გეძინება, სხვებს მაინც ნუ უშლი ხელს, მოდი ჩემთან!

ნინო მასწავლებელს ივერი სათამაშოების ოთახში გაჰყავს.

ივერის უხარია, ახლა ყველა სათამაშო მარტო მის ხელში იქნება: ჯერ ცხენს დააჯირითებს, მერე მატარებლობანას თამაშობს, შემდეგ თერთმეტ-სართულიანი სახლიც ააშენა. მაგრამ ყველაფერი ჩქარა მოსწყინდა. რა ქნას? იატაკზე მიწვა, თავქვეშ ბაღიშის ნაცვლად ბანჯგვილიანი დათუნა დაიდო და თვალები დახუჭა. სწორედ ამ დროს შემოვიდა ნინო მასწავლებელი და ივერი ხელში აიყვანა.

...სძინავს ივერის, ტუბილად სძინავს, ძილის საათი კი უკვე გავიდა და ყველა ბავშვი ფეხზეა. მათი სიცილიც ისმის. გაახილა ივერიმ თვალები. ეს ხომ საწოლი ოთახია, თვითონ ივერიც თავის საწოლში წვეს და ისევ ეძინება, ბავშვები კი ჟრიაბუღობენ.

ზღვაზე

ანდრო ლომიძე

ნახატები ზ. თოთიბაძისა

მებაღურები გათენებისას უნდა გასულიყვნენ ზღვაში. რომ ირიჟრაფა, ჩასხდნენ მოზრდილ იალქნიან ნაფში და ზღვაში შესტურეს. ზენა ქარი როცა ქრის, ზღვა ყოველთვის მშვიდია ნაპირთან.

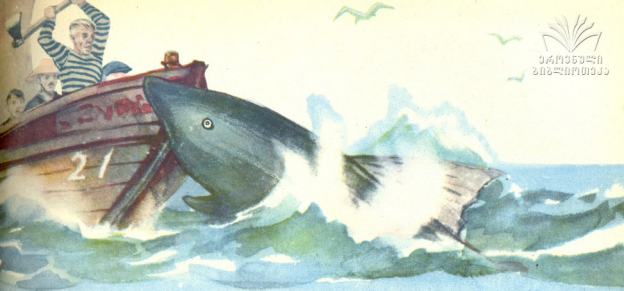
ნავი მსუბუქად მისრიალვდა წყალზე. მებაღურებს უნდა ამოეკრიფათ ნაპირიდან კარგა მოშორებით ჩაყრილი ბადეები, თევზი ამოეღოთ და უკანვე დაბრუნებულიყვნენ. მაგრამ საოცარი რამ მოხდა: მზე ამოსული იყო, როცა ახალგაზრდა მებაღურმა ვანომ რალაც დიდი, შიშისმომგვრელი თევზი შენიშნა. თევზი ხან უახლოვდებოდა ნავს, ხანაც შორდებოდა და თვალიდან იკარგებოდა.

„ალბათ, ზღვის ღორია“,—გაიფიქრა ვანომ, თუმცა ეს უცნაური თევზი ზღვის ღორს არ ჰგავდა, მაღაყს არ გადადიოდა და არც ხმამალა ქშინავდა. „იქნებ საშიში რამ მხეცია? მაგრამ შავ ზღვაში რა უნდა იყოს ისეთი, რომ კაცს ერჩოდეს?“—ფიქრობდა ვანო. ნაფიქრი არავისთვის გაუმხელია, ეშინოდა სიცილს დამაყრიან, მხდალს დამიძახებენო.

ნავი სწრაფად ქრიდა წყალს. ზედ გრძელ კვალს ტოვებდა.

ბადეები რომ ამოკრიფეს და ნავი თევზით აავსეს, ვანომ კვლავ მოჰქრა თვალი უცნაურ თევზს და დარწმუნდა: ის თევზი ზღვის ღორს არ ჰგავდა. თევზმა მებაღურების გარშემო წრე შემო-

ბაზა. ისე ახლოს იყო წყლის ზედაპირთან, რომ ვანომ კარგად გაარჩია მისი უშველებელი ტანი. მერე უცებ გაქრა.

მებადურები უკან გამობრუნდნენ. ცოცხალი თევზი ნაეში ხტოდა და ფართხალვებდა, მზის სხივებზე ზოგან ცისფრად, ზოგან ოქროსფრად ბზინავდა თევზის ქიცვი.

ვანომ ნავთან სულ ახლოს დაღანდა ის უცნაური თევზი, ყრფოლამ აიტანა, ველარ მოითმინა და უფროს მებადურს უთხრა:

— ბიძა ერმილე, რალაც უზარმაზარი თევზი მოგვდევს!

— რაო?—თავი ასწია ერმილემ და დამკინავი თვალებით შეხედა ვანოს.

ვანომ იწყინა, პასუხი არ გასცა.

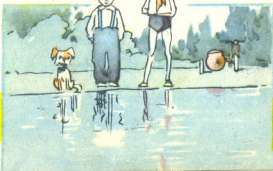
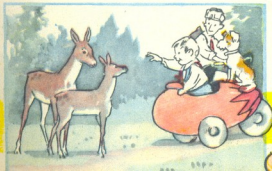
— რა თქვა ვანომ?—იმწამსვე ჰკითხა ერმილეს ჰალარა. მებადურმა ექვთიმემ და თვალეზი ეშმაკურად დახახმახა. ექვთიმეს უყვარდა ახალგაზრდა ვამოუცდელი მებადურების გამასხარავება და ახლაც უხაროდა—ვანო ჩამივარდა ხელშიო.

სწორედ ამ დროს ვანოს ტოლმა მებადურმა თომამ დაიყვირა:

— ცული მომაწოდეთ, საშინელი თევზი მოგვდევს!

— სად არის ის თევზი?—მშვილად ჩაილაპარაკა ერმილემ, ადგა და თვალი გადაავლო წყალს.

აღელვებული თომა კი გაიძახოდა:

კინალამ ზღვაში მწვდა. ხელი ჩაყავი ზღვაში და ზღვის სიღრმიდან ელვის სისწრაფით ჩემსკენ წამოვიდა ვეება თევზი!

შავ ზღვაში თურმე იმხელა თევზი ცხოვრობს, რომ ზღვაზე ორჯერ დიდი ყოფილა და თომასა და ვანოს აწინებს,—ჩაიკინა ექვთიმემ.

ნაუზე ხარხარი ატყდა. სწორედ ამ დროს ნავი რალაკამ ისე მძლავრად შეარყია, რომ რამდენიმე მებაღური წაიქცა.

—რა მოხდა? რას დავეჯახეთ?—იკითხეს მებაღურებმა; ახლა მათ აღარ ეციებოდათ.

თვით გამოცდილი მებაღური ფრმულეც კი დაბნეულიყო და ხმას არ იღებდა.

მცირე ხნის შემდეგ ქიმთან თავი ამოპყო მართლაც უშველებელმა თევზმა და ექვთიმე კინალამ გადაათრია. ექვთიმე ნავში მოფართხალე თევზებს დაემხო. ფრმულე სწვდა ბასრ, ფართოპირიან

ცულს და საბრძოლველად მოემზადა. ახლა კინოსთან ამოარღვია წყალი თევზმა და ვიდრე ჩამალვას მოასწრებდა, ფრმულემ ელვის სისწრაფით რამდენჯერმე დაჰკრა ცული და თავი შუაზე გაუპო. თევზმა ჩაიყურყუმელავე, წყლის ზედაპირი სისხლით შეღება და მერე აღარ გამოჩენილა.

ის თევზი, მებაღურებს შიშის ზარი რომ დასცა, ზვიგენი იყო. მას ნათელთევზასაც ეძახიან. ზვიგენი ვეებერთელა მტაცებელი თევზია, იკვებება თევზებით, ზღვის ცხოველებით და ადამიანსაც ერჩის,—ზღვაში მობანავე ადამიანზე ნადირობს ხოლმე. ხანდახან თავს ესხმის ნავში მჯდომ მებაღურსაც და ზოგჯერ ახერხებს ნავიდან მის ვადათრევას. ის ოკეანიდან იშვიათად შემოდის შავ ზღვაში.

ერთი თვის შემდეგ ზღვამ ქობულეთთან გამორიყა თევგამობილი ზვიგენი. ამ ვეება თევზის სანახავდ დიდი და ბატარა მოდიოდა.

სვეულაგა

თეიმურაზ ჯანაშვილი

ლიას სუფრა გაუსლია,
 არ ეწვევით განა?
 მაგიდაზე დაუწვია
 თევზი, კოვზი, დანა.
 ვაშლილ სუფრას შემოუსხა
 ოთხი დედოფალი:
 ცუგრუმელა ნუნუ, დალი,
 თამარიკო და ნანა.
 წინ უწვიათ ტბილელი,
 ქლიაფი და მსხლები;
 არცა სვამენ,
 არცა სვამენ
 ლიას დედოფლები.
 წვეულება გავმართო,—
 უხარია ლიას,
 და თვით მარტო შექცევა
 მწიფე მსხლებს და ქლიავს.

ქართული
 ზეპირსიტყვიანობა

ძუნწი

ნახატი
 გ. ზოსხიშვილისა

ინო ნაპაიძე

ნიკო და ლეილა დედამ ტყეში წაიქვანა.

ძუნწით ბავშვებს ტყეში ეოფნა: უძველესი ხეები, ფრინველების კრიაშული, სიგრილე. მკვრამ ქვედასე უფრო ნიკოს ერთი უხარმახარი თეთრი ჭადრის ხე მოეწონა. გაიქცა და ჭადრს ორივე ხელი შემოჰხვია.

— ლეილა, — დამხხე მან, — მოდი აქ, ნახე, რა ღამხაში და დიდი ხეა. ახლა ეს ხე რომ ენვაროქრად გადაიქცეს, რა კარგი იქნება!

— შენ ხომ მკვძვე, ნიკო? — მიიბინა ლეილამ.

— ჰმ, შენ ხომ მკვძვე! განა ცოცხალი იქნება ხეები? შენთვის სხვა აირჩიე.

მთიბავების სიმღერა

ცელო, მოუსვი ბაღასსა,
განსე გაიტა ზირია,
გამოჰკარ, გამოიტანე
ნიშა-ნიკორას წილია!

ცელო, მოუსვი ბაღასსა,
ღვდვით თივების ძირია.
იონჯა, ურო, სამეურა,
სათიბად გადახრილია!

ტორილე, მღელა რომ მღერი,
გვივლა და გვივლი თაქსედა,
სან დაჰჰუბი ვეჯალიში,
სან წამოვდები ნარსედა;

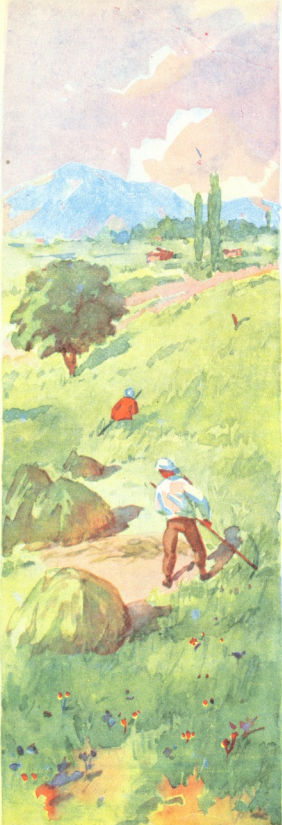
მეც, ჩემი ცელიც ბანს კაძლეო,
მეღვით, მიჰეუბით მოლეებსა,
სან კურდელს დაჯაბცურებთ,
სანაც გავაერთხობთ გნოლებს!

აქ მე და შენ ვართ ერთად,
მინდოში მპურად ვასული,
მე დავიღებ—შენ მძევი,
ცელს—საღესავი ქასური.

დილით მხერილებს ნიავი,
დაძრული მღელა მთიდანა,
ჰოროველა და მუშური
მოისმის ეოველ მხრიდანა!

მაშ, ცელო, აბა მოუსვი,
განსე გაიტა ზირია,
არ მოგვიმივდეს ნიკორას,
ღვდვით თივების ზვინია!

ნახატები მ. ჩიჩინავილი

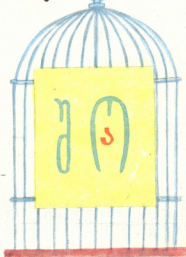
შხაპუნა წვიმა მოვიდა,
თავით-ფეხამდე დანამა
წითელ ვარდებში ჩამჯდარი
პაწაწკინტელა მანანა;
აღბათ, ყვავილი ეგონა,
ამიტომ გაეთამამა.

ა. ლონხაძე

ბებო ძროხას წველის,
რძე მოშხუის სწრაფად
და თოვლივით თეთრი
საწველში დგას ჭაფად.
მე ბებო რძეს მასმევს,
სულ ამივსებს ჭიქას;
მთლად კი არ გამოცდის
ოგი წაბლას ჯიქანს.
ფუჩინას რძე უნდა,
მას რძე უყვარს, მოსწონს,
ნახეთ, რომ მიეუშვებ,
როგორ ხარბად მოსწოვს.
ჩვენ ხომ გვიყვარს ძროხის
რძე, მაწონი, ყველი,
ფუჩინასაც უნდა
ჩაიტკბოდოს ყელი!

ილია სისახალიძე

ბ ბ ბ ს ი

რა ჩიტი ზის ამ გალიაში?

ერთი შენ, ერთი მე

პათიკან ჭილაშვილი

— ერთი ვაშლი შენ, ერთი მე... ერთი შენ, ერთი მე! — არჩევდა
კალათში ელიზბარი ვაშლებს და დასაც უნაწილებდა.

კალათში ერთი ვაშლიდა დარჩა. მაშინ ელიზბარმა ეშმაკობა
იხმარა და ახლა თავისგან დაიწყო განაწილება:

— ერთი მე, ერთი... ვაი, მეტი აღარ ყოფილა კალათში, —
თქვა და ვაშლი ბირისაკენ გააქანა.

ბობიკას სტუმრობა ბარბოსთან

6. ნოსოვი

ნახატები
პ. კანელაიას

იყო ერთი ძალიან ბარბოსი, მას ჰყავდა მეგობარი კატა ვასკა. ორივე ბაბუასთან ცხოვრობდა. ბაბუა სამუშაოდ დედოღა, ბარბოსი სახლს უარაულობდა, კატა ვასკა კი თავგვებს იქერდა. ერთხელ ბაბუა სამუშაოდ წავიდა, ვასკა სადღაც გაიქცა, უსაქმოდ დარჩენილი ბარბოსი კი რაფაზე აძვრა და ფანჯარაში დაიწყო ცქერა.

„ჩვენს ბაბუას რა უჭირს! — ფიქრობდა ბარბოსი, — სამუშაოზე წავიდა და მუშაობს. ვასკასაც რა ენაღვლებას: სახლიდან გაეარდა და სახურავებზე დასერილობს. მე კი აგერ შინ ვაურუუტებ და ბინას ვყარაულობ.“

ამ დროს ქუჩაზე ბარბოსის მეგობარმა ბობიკმა გაიბრინა. ისინი ხშირად ხვდებოდნენ ერთმანეთს ეროში და ერთად თამაშობდნენ. ბარბოსმა დაინახა მეგობარი და გაეხარდა:

— ჰეი, ბობიკ, საით მიბრბობ?

— არა. შინ არავინ არის. პირდაპირ ფანჯრიდან ვაღმოძვერი.

ბობიკი ფანჯარაში გადაძვრა და ცნობისმოყვარეობით გაიხედ-ვაზიოხედა.

— რა ვიჭირს, ძმაო, დარბაზებში გამოქიმულობარ, მე კი ხუხულაში ვაგდივარ, — შესჩვილა ბობიკმა, — სახურავიდან წყალი ჩამომდის. პატრონები დერეფანშიც არ მიშვეებენ; ამბობენ, ეზოს ძაღლია და ამიტომ ხუხულაში იცხოვროსო. ერთხელ ოთახში შევედი და, ჰო-ჰო, რა მოხდა: აყვირდნენ, ავიშვიშდნენ, ზურგზე უოხიც კი მომაყოლეს.

მან თათით უჭრის ძირი მოიფხანა. უცბად კედელზე ქანქარაინი საათი დაინახა და კითხვა:

— ეს რაღა ჰქვია კედელზე, სულ ტაკ-ტუკ, ტაკ-ტუკ რომ გაიბანის?

— ეს საათია, — უპასუხა ბარბოსმა, — უფთუ საათი არასოდეს გინახავს?

— არსაით, ისე გამოვედი. შენ რაღას უზიხარ შინ, წამო, გავისერიოთ!

— არ შემიძლია, ბაბუამ მიბრძანა, შინ იყავი, არ გვეჭურდონო, — უპასუხა ბარბოსმა, — ისევ შენ მოდი ჩემთან სტუმრად.

— არ გამოგდებენ?

— არა. რის მაქნისია?
 ბარბოსმა თვითონაც არ იცოდა ხერიიანად, მაგრამ იხტიბარი არ გაიტეხა:
 — როგორ გითხრა, ეს ისეთი რამეა, გესმის?... საათოა... დადის.
 — როგორ თუ დადის?— გაუყვირდა ბობიკს.— მას ხომ ფეხები არა აქვს.
 — ჰო, ამას მხოლოდ იხე ამბობენ, დადისო, თორემ ნამდვილად კი წიკწიკებს.

საა საკიროსა სავარცხელი? და-სავარცხნად.
 — როგორ თუ დასავარცხნად?
 ბარბოსმა სავარცხელი აიღო და თავზე ბალანი გადაივარცხნა.

— აი ნახე, როგორ უნდა დავარცხნა. სარკესთან მიდი და დავარცხნე.

ბობიკმა სავარცხელი აიღო, სარკესთან მივიდა და იქ თავისი ანარეკლი დაინახა.

— ვაიმე!— შუშუყვირა მან, — იქ ვიღაც ძაღლია!

— ეს ხომ შენ თვითონა ხარ სარკეში!— გაეცინა ბარბოსს.

— როგორ თუ მე?... ასეთი საზოზლარი ცხვირ-პირი ან ასეთი მოლრეცილი თათები მე როდისა მაქვს? ჩავისვამს იქ ვიღაც ძაღლი და გგონია, დავიჯერებ?

— ჩვენ რადიოც გვაქვს,— დაიკვება ბარბოსმა და რადიომიმღები აჩვენა.

— ეგ ვითომ რაღაცაა... პკითხა ბობიკმა.

— ეს ყველაფერს აკეთებს: მღერის, უკრავს, ლაპარაკიკი შეუძლია.

— აი, ამ უფოს? ტყუილია!—თავი გაიქნია ბობიკმა.

ბარბოსმა რადიომიმღები ჩართო. გაისმა მუსიკის ხმა. ძაღლებს გაუხარდათ და ოთახში ხტუნვა დაიწყეს. ბევრი იცეკვებს და ღონე გამოეღლიათ.

— უჰ, მომშივდა კიდევ,— თქვა ბობიკმა.

— მიუჯექე მაგიდას, ახლაც ვაგიმასპინძლებდი!— შესთავაზა ბარბოსმა.

ბობიკი მაგიდას მიუჯდა. ბარბოსმა განჯინა გამოალო, კისელით სავსე თაბი იატაკზე დადგა, თვითონ კი ზემოთაროზე აძვრა ღვეზლისათვის. მაგრამ დაბლა ჩამოსვლისას თათი კისელში ჩატუპაა, დაცურდა და ზურგით პირდაპირ თასში მოადინა ტუპანი; კისელი ზურგზე წაეთხაპნა.

— ბობიკ, მოდი ჩქარა, ზურგი გამოლოკე, თან კისელი ვამე!— დაუყვირა ბარბოსმა.

— ოჰ, რა გემრიელი კისელია!— იძახდა ბობიკი და ზურგს ულოკავდა.

692

ბობიკმა მაგიდაზე სავარცხელი შენიშნა.

— ეს რაღა ხერხი გაქვთ?— იკითხა მან.

— რომელი ხერხი? ეს სავარცხელია.

— რისთვისაა?

— ვაი, შე საცოდავო!— უთხრა ბარბოსმა,— შედგე გეტკობა, რომ მთელი შენი სიცოცხლე ხუხულაში გაგიტარებია. მაშ არ იცი, რისთვის-

ქრელებ ხოლმე.— მიუფო ბავშვი
 ბოსმა.

— ეს კარგია, — მოუწონა
 ბობიკმა.

დიდხანს იწვნენ ასე საწოლზე, ჩათბნენ და ჩაეძინათ. ვერც გაიგეს, როგორ მოვიდა ბაბუა სამუშაოდან. როცა თავის საწოლზე ორი ძალი დანახა, ბაბუამ სტაცა მათახს ხელი და ორივეს დაუშინა. შიშისაგან დამფრთხალი ბობიკი ფანჯრიდან გადახტა და თავის ხუხულასაკენ მოუსვა, ბარბოსი კი საწოლქვეშ შეძვრა და სალამომდე იქ იჯდა.

სალამოს კატა ვასკა შინ დაბრუნდა. ბარბოსი საწოლქვეშ რომ დანახა, მაშინვე მიხვდა, რაშიც იყო საქმე.

— ეჰ, ჩემო ფისო! — უთხრა ბარბოსმა, — კიდევ დამსაჯუნ! თვითონაც არ ვიცი, რისთვის! თუ ბაბუამ ძებნი მოგცეს, ცოტა მეც მაჭამე.

ვასკა ბაბუასთან წავიდა, დაიწყო კრუტუნი და ფეხებზე მიეგლასუნა. ბაბუამ ძებვის ნაჭერი მისცა. ვასკამ ნახევარი თვითონ შეჭამა, მეორე ნახევარი კი საწოლქვეშ ბარბოსს მიუტანა.

თარგმანი ნინო სამაღაშვილისა.

შემდეგ ღვეზლები მაგიდაზე გადაიკანეს, თვითონაც მაგიდაზე დასკუპდნენ: თან ჭამდნენ და თან საუბრობდნენ.

— ეჰ, მამო, რა კარგად ცხოვრობ, არაფერი ვაკლია, საუცხოოა! — ამბობდა ბობიკი.

— კი, — თავს უქნევდა ბარბოსი, — ბატონკაცურად ვცხოვრობ. რასაც მინდა, იმას ვაკეთებ: მინდა — ბალანს ვივარცხნი, მინდა — რადიომიმლებს ავამღერებ, მინდა — ვჭამ, მინდა — საწოლზე ვგორაობ.

— ბაბუა ნებას გაძლევს?

— ბაბუა ვინ ბედენა? ეს საწოლი ჩემია.

— ბაბუას სადლა სძინავს?

— ბაბუას... იქ, კუთხეში, პატარა ნოხზე აქ ყველაფე-

რი ჩემია: მაგიდაც, კარადაც, რაც კარადაშია, ისიც ჩემია. ბარბოსმა ისე შეტკობა ტყუილებში, რომ ველარ შეჩერდა.

— შეიძლება მეც ვიგორაო საწოლზე? — ჰკითხა ბობიკმა, — ჩემს სიცოცხლეში ჯერ არასოდეს მიძინია ლოგინში.

— კი, გენაცვალე, წავიდეთ, ვიგორაოთ, — დეთანხმა ბარბოსი.

ისინი საწოლზე წამოწნენ. ბობიკმა კედელზე მათრახი დანახა:

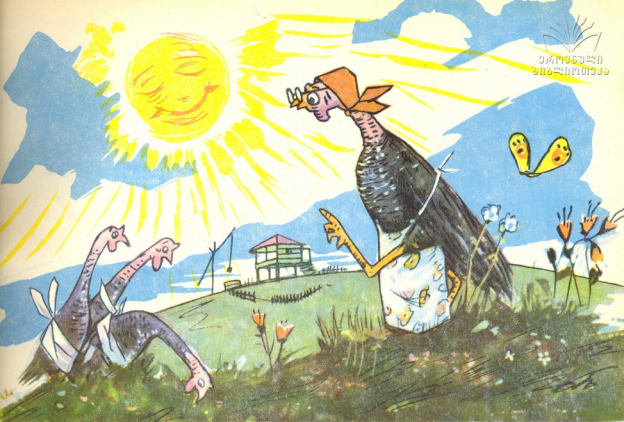
— ვისთვის გაქვთ მათრახი?

— მათრახი? ეგ... ბაბუასათვის მაქვს. თუ არ გამიგონებს, ზურგს მათრახით აფუ-

უდის მხატვრობა გუთუნის რევაზ ცუცქერიძეს.

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი, მ. აფხალოვა, მ. რევალიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ა. სიხარულიძე, ნ. უნაჭოშვილი, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი) გამომცემის ოცლამაია ფალი დანი 2 66

Д И Л А.— ежемесячный детский журнал ЦК АК СМ Грузии № 6, июнь 1957 г. Тбилиси, Просп. Пахлянова 91. Редакция: Мамасканиძе, Мхалеси, Бельзис-Квარцხალის ქ. № 91, ტელ. 3-37-38. გამომცემი: შ. უნაჭოშვილი, № 157 ტაშაშის ქუჩა, № 744 საბავშვო ჟურნალი, ტბილისი 15009 ტელ. 101225 ხელმოწერილია დანაბნად 20. IV. 1957 წ. ფარული დაქვლილია ლითონისგან შედგენილია

უგუნური ჭუკები

ქოსტანინა მამულაშვილი

ნახატები 6 მაკაშონი

ერთ დღად ინდურს სამი ჭუკი ჰყავდა. დედა თავის შვილებს ასე არიკებდა: ერთმანეთის ჭირ-ვარამს თუ განიწილებთ, აღარაფერი გავაჭირდებითო.

ერთხელ ჭუკები ორღობეში მიდიოდნენ. აქ მათი სხვაგვარი ჭინჭარი ბლომად ხარობდა. უცნობ უმცროსი ჭუკი ღობეში კვალს გამოედო და გვერდი გადაწარა. ეს რომ უფროსმა მშებმა დაინახეს, დიდად შეწუხდნენ, მაგრამ მალე გამსიარულდნენ, რადგანაც დედის დარიკება გაასსენდით: „თუ ერთმანეთის ჭირ-ვარამს განიწილებთ, აღარაფერი გავაჭირდებითო“. უფროსმა ჭუკმა არც აცია, არც აცხელა, გაქანდა და ისავე კვალს შედ წამოეგო. მას შუათანამაც მიჰბაძა და ბოლოს საძივნი კოჭლობით წაიკვივდნენ შინისაკენ.

ასე გაიკეს ჭუკებმა დედის დარიკება.

6.6/109

30ს საით ვიარქარება

ჯანსუღ ჩარკვიანი

ნახატები შ. მხალაძისა

დათვი

—ჰეი, დანდალა, დანდალა,
სად მიდანდალებ, დათუნა?
—თაფლზე მივდივარ, გეთაყვა,
ამას შეკითხვა რათ უნდა!

მელი

—ჰეი, ცუნცულა, ცუნცულა,
სად მიცუნცულებ, მეღია?
—საჭათმისაკენ ვირქარი,
ვარია შემომეღია!

კურღლევი

—ჰეი, ცანცალა, ყურცკვიტა,
სად მიცანცალებ ამ დილას?
—ბოსტანში მიმეჩქარება,
სტაფირო მინდა სადილად!

ბროლია

—ჰეი, ბროლივით ბროლია,
საით იჩქარი, ბროლია?
—მინდა მეღია შემომხვედეს,
ბურგზე ვადინო ბოლია.

ერთს დათუნასაც შევუყეფე,
თაფლი რომ უყვარს ტკბილია,
მერე ბოსტანში გადავად,
კურღლელს რომ გავკრა კბილია!

